

KOMUNIKAT BISKUPÓW RZYMSKO-KATOLICKIEGO KOŚCIOŁA W UKRAINIE Z OKAZJI 30-TEJ ROCZNICY ODNOWIENIA STRUKTUR KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO W UKRAINIE

Czcigodni Kapłani i Osoby Życia Konsekrowanego!

Umiłowani Bracia i Siostry!

Trzydzieści lat temu, 16 stycznia 1991 roku, św. Jan Paweł II odnowił struktury Kościoła Katolickiego w Ukrainie. Wydarzenie to, zwróciło uwagę całego świata na grono odważnych ludzi: kapłanów, żyjące w ukryciu osoby zakonne oraz wielką rzeszę wiernych świeckich, którzy podczas komunistycznego prześladowania Kościoła i wiary, podjęli pracę duszpasterską i troskę o losy Kościoła. To oni byli znakiem prawdy, sprawiedliwości, pokoju i prawości życia. To oni przechowali depozyt wiary, na którym można było odbudować wspólnotę Kościoła.

Papieska decyzja sprzed trzydziestu lat, była uszanowaniem ich heroicznej postawy, z jaką bronili wiary i Kościoła. Dzisiaj, jako wolna wspólnota Kościoła, oddajemy należny im szacunek, pochylamy się nad świadectwem ich wiary, zdając sobie sprawę, że są fundamentem i kamieniem węgielnym, na którym budujemy od trzydziestu lat współczesne życie Kościoła. Dlatego powinniśmy być świadomi odpowiedzialności, jaka ciąży na naszych ramionach, aby nie zmarnować ich ofiary i poświęcenia. To jest nasza przeszłość i tożsamość. To jest nasze wczoraj, bez którego nie byłoby teraźniejszości ani przyszłości. Budujemy, zatem wspólnotę Kościoła na mocnym fundamencie męczeństwa i poświęcenia tak wielkiej rzeszy świadków wiary i nie wolno nam zmarnować tego dziedzictwa, gdyż wówczas Bóg mógłby zapomnieć o nas i odwrócić swoje Miłosierne Oblicze.

Odważna decyzja św. Jana Pawła II, której trzydziestą rocznicę świętujemy, to nie tylko inicjatywa o charakterze administracyjnym. Odrodzenie Kościoła posiada bowiem charakter głęboko teologiczny i oznacza, że Ciało Mistyczne Chrystusa, przywraca do regularnej funkcji narzędzia łaski, które dają zbawienie. Aby mogła funkcjonować wspólnota Kościoła, papież przywrócił do życia metropolię lwowską, ustanawiając jej pasterzem zmarłego w zeszłym roku Księdza Kardynała Mariana Jaworskiego, oraz dwie diecezje: kamieniecko-podolską i kijowsko-żytomierską, mianując dla nich biskupów. Diecezja kamieniecko-podolska otrzymała świętej pamięci Biskupa Jana Olszańskiego, a diecezja kijowsko-żytomierska Księdza Biskupa Jana Purwińskiego. Archidiecezja

lwowska otrzymała również dwóch biskupów pomocniczych – Ojca Rafała Kiernickiego i Marcjana Trofimiaka. Na ich ramionach spoczęła wielka odpowiedzialność za losy Kościoła w Ukrainie. Dzisiaj dziękujemy im za spełnienie oczekiwań i ofiarną posługę.

Decyzja św. Jana Pawła II otworzyła przed wieloma drogę powołania kapłańskiego i zakonnego. Dla kształcenia nowych kapłanów, biskupi powołali w swych diecezjach Wyższe Seminarium Duchowne we Lwowie, Gródku Podolskim i Worzelu. Po dzień dzisiejszy są one dla Kościoła cennym darem zapewniającym ciągłość posługi kapłańskiej. W odnawiającym się Kościele znaleźli również miejsce kapłani z Polski oraz licznie powracające Zakony i Zgromadzenia Zakonne, tak męskie, jak i żeńskie.

Rozwijający się Kościół potrzebował nowych diecezji, dlatego w późniejszym czasie, powołane zostały do życia kolejne: w Łucku, Charkowie, Odessie i na Zakarpaciu w Mukaczewie.

Drodzy Bracia i Siostry!

Wspominam ten dziejowy moment, aby przypomnieć wszystkim, jaka była droga ku wolności. Wyrosło, bowiem już pokolenie niepamiętające tamtych czasów, co nie znaczy, że nie powinno o nich wiedzieć i nie doceniać w swoich diecezjach tych, którzy pozostaną na zawsze we wdzięcznej pamięci. Pięknie podkreślił tę pamięć św. Jan Paweł II podczas swej pielgrzymki do Ukrainy, gdy powiedział: „Pragnę złożyć hołd wam wszystkim, drodzy kapłani, zakonnicy i zakonnice, którzy pozostaliście wierni temu Ludowi Bożemu. Do was zaś, którzy teraz stajecie u boku tych ofiarnych sług Ewangelii i staracie się kontynuować ich misję, mówię: nie lękajcie się! Chrystus nie obiecuje łatwego życia, ale zawsze zapewnia nam swoją pomoc”. A przed odlotem do Rzymu, na lotnisku we Lwowie dopowiedział: „Upraszam Boga mocnego i sprawiedliwego o wszelkie błogosławieństwo dla dzieci twej ziemi, po stokroć skrwawionej, ziemi niegdyś okrytej chwałą”.

Niech więc odnowiona przed trzydziestu laty droga wiary pozostanie na zawsze pobłogosławiona mocą Bożą i uświęcona świadectwem naszego życia, aby Kościół w Ukrainie był spełnieniem słów Jezusa: „Ja jestem światłością świata. Kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemności, lecz będzie miał światło życia” (J 8,12).

Lwów, 16 stycznia 2021 rok

Nr 6/2021

+ Mieczysław Mokrzycki
Arcybiskup Metropolita Lwowski
P.o. Przewodniczącego Konferencji Episkopatu

Komentarz przed „Te Deum laudamus”

W duchu wdzięczności za drogę wiary oraz odnowienie wspólnoty Kościoła w Ukrainie wyśpiewajmy hymn wdzięczności – „Te Deum laudamus”.

UWAGA

Niniejszy Komunikat należy odczytać w niedzielę 17 stycznia 2021 roku, na każdej Mszy św., po Modlitwie po Komunii świętej, po czym odśpiewać dziękczynne „Te Deum laudamus”.